

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 93.848 van 12 maart 2001
in de zaak A. 54.504/IX-2687.**

In zake : Bart GODERIS,
die woonplaats kiest bij
advocaat V. TOLLENAERE,
kantoor houdende te GENT,
Koning Albertlaan 128

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de
minister van Binnenlandse Zaken.

D E R A A D V A N S T A T E , I X e K A M E R ,

Gezien het verzoekschrift dat Bart GODERIS
op 13 november 1993 heeft ingediend om de vernietiging
te vorderen van het besluit van 13 september 1993 van de
minister van Binnenlandse Zaken waarbij hem de definitieve
ambtsontheffing door ontslag van ambtswege wordt
opgelegd;

Gelet op het arrest nr. 45.842 van
28 januari 1994 waarbij de vordering tot schorsing van
de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit wordt
verworpen;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van
antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste
auditeur F. GEENS;

Gelet op de beschikking van 3 september 1996
die de neerlegging ter griffie van het verslag en van
het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memories;

Gelet op de beschikking van 25 januari 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 5 maart 2001;

Gehoord het verslag van staatsraad A. VANDENDRIESSCHE;

Gehoord de opmerkingen van advocaat St. SAUER die, loco advocaat V. TOLLENAERE verschijnt voor verzoeker, en van adviseur E. VAN ROSSEM, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd W. VAN NOTEN;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat voor de feitelijke gegevens van de zaak verwezen wordt naar het arrest nr. 45.842 van 28 januari 1994 waarbij de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit verworpen is;

2. Overwegende dat verzoeker in een enig middel aanvoert dat het bestreden besluit steunt op niet-bewezen feiten zodat het niet voldoet aan de bepalingen van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; dat, samengevat, hij het middel als volgt uiteenzet : de tuchtprocedure tegen verzoeker is ingezet op basis van een strafdossier waaraan de krijgsauditeur in juni 1991 geen enkel gevolg heeft gegeven maar dat door de rijkswacht-overheid meer dan een jaar later ter hand genomen is om hem een militaire tuchtstraf op te leggen en om de hier

bestreden beslissing te treffen, daarbij aannemende dat de feiten bewezen zijn; dergelijke bewijsvoering strijdt met een eerlijke rechtsbedeling (eerste onderdeel); het is de vraag of de onderzoeksraad gebruik mocht maken van de stukken uit het strafdossier, dat aan de verwerende partij enkel ter beschikking werd gesteld met het oog op een tuchtonderzoek (tweede onderdeel); het advies van de onderzoeksraad is tot stand gekomen na een meerderheidsstemming, maar de minderheidsstelling is er niet in vermeld en dus heeft hij zich niet terdege kunnen verdedigen; daarenboven heeft hij geen kennis van het advies van de onderzoeksraad van 6 juli 1993 naar hetwelk het bestreden besluit verwijst (derde onderdeel); hij is niet zeker dat de onderzoeksraad rechtsgeldig samengesteld is (vierde onderdeel); de verwerende partij heeft de feiten bewezen geacht, maar daartegenover staat de houding van de krijgsauditeur, de getuigenis van 6 september 1992 van Mia DE MOL en de verklaring van de echtgenote van de brigadecommandant waaruit blijkt dat de stiefdochter van verzoeker haar de indruk had gegeven van een overstuurse puber zodat de vraag rijst of de feiten zich wel hebben voorgedaan, terwijl de minste twijfel in het voordeel van de verdachte moet worden geïnterpreteerd (vijfde onderdeel);

3.1. Overwegende dat de verwerende partij in de memorie van antwoord haar argumentering uit de nota met opmerkingen die zij in de schorsingsprocedure heeft neergelegd zonder verdere commentaar overneemt; dat voor de zeer brede samenvatting van dat antwoord verwezen wordt naar het arrest nr. 45.842 van 28 januari 1994;

3.2. Overwegende dat verzoeker in zijn memorie van wederantwoord de aandacht van de Raad van State vestigt op volgende beoordelingselementen : het slachtoffer van de hem ten laste gelegde misdraging was de minderjarige dochter van zijn echtgenote, die de originele klacht tegen hem heeft ingediend; de krijgsauditeur

heeft twee keer de strafvervolgning tegen hem geseponneerd en dat oordeel van een beroepsmagistraat kan niet zonder belang zijn wanneer de administratie nadien een beslissing moet nemen over het bewijs van de feiten; de onderzoeksraad had, ten aanzien van het bewijs van de feiten, nuttige informatie kunnen verkrijgen door het "slachtoffer" Eva NOLLE, haar moeder en de buurvrouw van verzoeker, Annie VAN KERCKHOVE, als getuige te horen, inzonderheid omdat de verklaring van 3 oktober 1993 van laatstgenoemde bewijst dat dergelijk getuigenverhoor een heel ander licht op de zaak had kunnen werpen en dat is, in het licht van de vaststelling dat de onderzoeksraad met drie stemmen tegen twee besloten heeft dat het ontslag van ambtswege moest uitgesproken worden en dat ook de gebiedscommandant geen voorstander was van het ontslag van verzoeker, een belangrijk gegeven; het niet-ondervragen van kroongetuigen vormt een schending van de formele motiveringswet omdat het bestreden besluit aanneemt dat de feiten bewezen zijn ofschoon zulks helemaal niet het geval is;

Overwegende dat verzoeker ook in zijn laatste memorie herhaalt dat een getuigenverhoor de problematiek van het bewijs van de feiten in een ander daglicht had kunnen plaatsen; dat hij nu ook verwijst naar de bevestiging, door Mia DE MOL, dat zij haar klacht tegen verzoeker ingetrokken heeft;

3.3.1. Overwegende vooreerst dat de Raad van State de in de overwegingen 2.3.1. tot 2.3.5.3. van het arrest nr. 45.842 vermelde bespreking van het aangevoerde middel bijvalt;

3.3.2. Overwegende vervolgens, dat de bijkomende argumentatie van verzoeker in zijn memorie van wederantwoord en zijn laatste memorie niet zozeer verband houdt met de aangevoerde schending van de formele motiveringswet, maar veeleer met de eveneens in het middel aan de

orde gestelde vraag of de verwerende partij de feiten wel voor bewezen mocht houden;

Overwegende, wat betreft het voorbijgaan door de onderzoeksraad aan het getuigenis van Eva NOLLE, van Mia DE MOL en van Annie VAN KERCKHOVE, dat verzoeker op 6 juni 1993 aan de voorzitter van de onderzoeksraad gevraagd heeft om Mia DE MOL en Eva NOLLE als getuige op te roepen, dat die getuigen daadwerkelijk opgeroepen zijn om op 6 juli 1993 voor de onderzoeksraad te getuigen maar dat zij op die uitnodiging niet zijn ingegaan, dat verzoeker niet aantoont dat voor de onderzoeksraad opgeroepen getuigen verplicht zijn om aan de uitnodiging gevolg te geven, en ook niet waarom de ontstentenis van een getuigenverhoor de onderzoeksraad zou moeten beletten de zaak verder af te doen op basis van het dossier dat hem voorligt; dat voorts de vaststelling zich opdringt dat verzoeker op geen enkel ogenblik aan de onderzoeksraad, noch aan enig orgaan van de verwerende partij voor welk hij in de loop van de administratieve procedure verschenen is, ooit gevraagd heeft om Annie VAN KERCKHOVE, de echtgenote van de brigadecommandant en de persoon bij wie Eva NOLLE zich onmiddellijk na de feiten begeven heeft, als getuige te horen; dat, aldus gezien, de onderzoeksraad de zaak heeft kunnen afhandelen zonder over de door verzoeker gewenste getuigenissen te beschikken;

Overwegende dat de door verzoeker overgelegde verklaring van Annie VAN KERCKHOVE, waarin deze de feiten relativeert tot de indruk van een rare droom en een nachtmerrie van de stiefdochter van verzoeker, dagtekent van 3 oktober 1993, dit wil zeggen toen de administratieve procedure tegen verzoeker reeds volledig afgehandeld was; dat die verklaring de in het dossier berustende gegevens, die door de verwerende partij zijn samengebracht met het oog op het bewijs van de feiten, niet weerlegt; dat de door verzoeker voorgelegde

verklaring van 3 oktober 1993 van Mia DE MOL, waarin zij formeel haar klacht tegen hem intrekt, ten aanzien van het bewijs van de feiten niet als een nieuw gegeven kan worden beschouwd, aangezien dezelfde persoon reeds eerder, op 2 september 1992, een verklaring had ondertekend waarin zij zich welwillend opstelde ten overstaan van verzoeker en aangezien de oversten van verzoeker en de onderzoeksraad met dat gegeven rekening hebben kunnen houden toen zij zich beraadden over de misdraging van verzoeker;

3.3.3. Overwegende dat de door verzoeker voorgelegde gegevens, getoetst aan de stukken van het administratief dossier dat door de verwerende partij met het oog op het treffen van het bestreden besluit is samengesteld, niet toelaten te stellen dat de verwerende partij de feiten ten onrechte voor bewezen heeft gehouden; dat ook aldus gezien het middel niet gegrond is;

3.4. Overwegende dat de voorafgaande overwegingen, gelezen tesamen met de overwegingen van het arrest nr. 45.842 van 28 januari 1994, tot de conclusie leiden dat het enig door verzoeker ingeroepen middel niet gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op vierduizend frank, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare
terechtzing, op twaalf maart 2000 en een, door de
IXe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	J. DE BRABANDERE,	kamervoorzitter,
	L. HELLIN,	staatsraad,
	A. VANDENDRIESSCHE,	staatsraad,
Mevr.	V. WAUTERS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. WAUTERS.

J. DE BRABANDERE.